

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.812 van 29 maart 2004
in de zaak A. 107.356/XIV-5472.**

In zake : XXX,
 wonende te 8020 HERTSBERGE,
 Kraaiveldstraat 79

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Belarussische nationaliteit, op 11 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 maart 2001 tot weigering van verblijf;

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 17 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat V. ANTYPCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Belarussische nationaliteit, is op 7 mei 2000 in België aangekomen en heeft zich vluchteling verklaard op 8 mei 2000.

1.2. Op 7 maart 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 juni 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 maart 2001 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 25 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is. Betrokkene, een Belarussisch staatsburger, verliet zijn land in september 1999. Hij reisde naar België waar hij een eerste maal asiel aanvraagde onder de familienaam van zijn echtgenote, NAJMOVITCH Igor (O.V.4.874.260). Op 6 mei 2000 zou betrokkene teruggekeerd zijn naar België, waar hij samen met zijn echtgenote - Aksana (O.V.4.954.193)-, op 24 augustus 2000 asiel aanvraagde onder zijn eigen naam, namelijk . Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal paspoort. Betrokkene zou sinds 1996 actief geweest zijn bij de Belarussische oppositiepartij Belaruskі Narodni Front (BNF). Hij zou geholpen hebben met de verspreiding van illegaal gedrukte kranten. In maart 1998 zou bij betrokkene een huiszoeking zijn verricht, zonder resultaat. In augustus 1998 zou opnieuw een huiszoeking zijn verricht waarna betrokkene zou zijn meegevoerd en gedurende zeven dagen zijn opgesloten en gemarteld. In mei 1999 zou andermaal een huiszoeking hebben plaatsgevonden, waarbij niet-politieke video- en audiocassettes zouden zijn meegenomen. Eind augustus 1999 zou betrokkene vernomen hebben dat bij een vriend van hem een video was geconfiscieerd waarop betrokkene te zien zou geweest zijn terwijl hij een ex-gedetineerde interviewde. Daardoor zou betrokkene angst gekregen hebben en niet meer naar huis geweest zijn. Hij zou tot september 1999 bij zijn zus verbleven hebben en vervolgens het land hebben verlaten om in België asiel aan te vragen. In februari 2000

zou betrokkene vanuit België teruggekeerd zijn naar Belarus. In mei 2000 zou de politie een video in beslag genomen hebben bij een vriend. Betrokkene zou daarop een telefoon gekregen hebben van een vriend die bij de politie werkt, deze zou hem gemeld hebben dat de politie hem zou komen halen in verband met de gevonden videocassette. Daarop zou betrokkene besloten hebben het land opnieuw te verlaten, ditmaal samen met zijn gezin, en naar België te komen.

Vooreerst blijkt betrokkene over een schaarse kennis van de politiek in zijn land te beschikken, in het bijzonder in verband met de partij waartoe hij beweert te behoren (BNF). Zo beweert betrokkene dat het BNF reeds meer dan 65 jaar bestaat. De partij zou namelijk gesticht zijn samen met de intrede van het communisme in Belarus in 1917. (zie verhoorverslag CGVS p.4- p.8). Verder zou volgens betrokkenes verklaringen Viatchorka al van voor betrokkenes komst naar België in september 1999 voorzitter zijn van het BNF (zie verhoorverslag CGVS p.4). Bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt tonen echter aan dat Viatchorka pas in oktober 1999 voorzitter werd (zie bron Cedoca Research Belarus januari 2001). Voorts kent betrokkene het adres van het nationaal bureau van het BNF niet (zie verhoorverslag CGVS p.5), kan hij niet zeggen hoe het BNF gestructureerd is en kent hij de naam van de jongerenafdeling van de partij niet (zie verhoorverslag CGVS P.9).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene zijn lidkaart van het BNF pas ontving in april 2000, toen hij reeds teruggekeerd was uit België naar Belarus en alvorens opnieuw te vertrekken, wat eigenaardig is. Wat de algemene politieke situatie in zijn land betreft kan betrokkene geen antwoord geven op de vraag naar andere oppositiepartijen dan het BNF (zie verhoorverslag CGVS p.10), terwijl er wel degelijk andere partijen zijn die zich verzetten tegen het regime van president Lukashenko (zie bron BBC-SWB 10 november 1999). Verder heeft betrokkene totaal geen weet van enig referendum dat in zijn land zou hebben plaatsgevonden (zie verhoorverslag CGVS p.9), terwijl dit handelde over het verlengen van de ambtstermijn van Lukashenko, wat een van de strengste punten van kritiek van het BNF is (zie bron Chronology Belarus under Lukashenko, 1994-1998, <http://www.ref.rice.edu/~sergei/belarus/chronology>). Voorts weet betrokkene niet wanneer de laatste presidentsverkiezingen plaatsvonden in Belarus (zie verhoorverslag CGVS p.10). Betrokkene kan verder niet zeggen wie M. Chigir is, terwijl deze eerste minister is geweest onder Lukashenko, maar nu tot de oppositie behoort (zie verhoorverslag CGVS p.9) (zie bron Persecution and Dissapearance : the disturbing fate of political opponents in Belarus, Human Rights and Civil Society Newsletter, vol.5, 2-3, 1999, p.15). Shuskevitch zou volgens betrokkene een belangrijk BNF-leider zijn (zie verhoorverslag CGVS p.9). Stanislav Shuskevitch is echter de voorzitter van de partij Belarussian Social Democratic Hramada, en voormalig voorzitter van de Opperste Sovjet (zie bron BBC-SWB 10 november 1999; BIEL.org.ell.com.gov). Daarenboven kan betrokkene niet zeggen wat de 13e Sovjet is (zie verhoorverslag CGVS p.5). Gezien dit het door Lukashenko ontbonden parlement is, waaruit verschillende oppositieleiden zijn voortgekomen is het hoogst ongeloofwaardig dat een politiek geëngageerd persoon hier nog nooit van gehoord heeft (zie bron Composition of the National Executive Committee (NEC) of the 13th Supreme Sovjet, www.friends-partners.org/~kasaty/13-nec.htm). Aangezien betrokkene ook het antwoord op de vraag naar de premier van Belarus of andere ministers schuldig blijft (zie verhoorverslag CGVS p.8), geldt hier hetzelfde : dat dit onontbeerlijke informatie is voor een politiek activist.

Tenslotte legt betrokkene tegenstrijdige verklaringen af (interview Dienst Vreemdelingenzaken, interview Commissariaat-generaal). Zo vermeldt hij voor de DVZ de eerste huiszoeking in maart 1998 niet, terwijl hij deze wel vermeldt voor het CGVS (zie verhoorverslag CGVS p.12). Verder komt voor het CGVS de huiszoeking in de lente van 1999 niet ter sprake, terwijl betrokkene voor de DVZ beweert dat hij toen één nacht werd vastgehouden. Voor de DVZ situeert betrokkene de huiszoeking waarbij video's werden geconfisqueerd in augustus 1999, terwijl hij voor het CGVS verklaart dat deze in mei 1999 plaatsvond.

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat betrokkene zich tijdens zijn eerste asielaanvraag niet heeft aangeboden voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch de beslissing heeft afgewacht, maar reeds vroeger is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Betrokkene stelt zelf expliciet dat hij zijn tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als zijn eerste asielaanvraag (zie verhoorverslag CGVS p.2). Dit is moeilijk in overeenstemming te brengen met een

vluchtsituatie zoals vereist door de Vluchtelingenconventie. Bovendien dient te worden gesteld dat betrokkene zijn eerste asielaanvraag niet onder zijn naam indiende. Betrokkene vroeg vervolgens een tweede maal asiel aan, maar dan wel onder zijn eigen naam. Betrokkene vermeldde echter zijn eerste asielaanvraag niet, en vervalste aldus zijn identiteit, hetgeen in strijd is met de regels van de asielprocedure. Dit komt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet ten goede.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (paspoort, kopie paspoort echtgenote, kopie paspoort dochter, lidkaart BNF, inschrijvingsformulier BNF, brochure BNF, krant BNF, brief van BNF over manifestatie, 2 enveloppes, krantenartikel, krantenartikel over feit dat betrokkene zich in het buitenland bevindt, video, convocatie, vier brieven in verband met auto-ongeval) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“* Gebrekkige motivering.

De bestreden beslissing heeft gesteld dat de asielaanvraag van betrokkene bedrieglijk is, omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren.

Deze argumentatie kan niet bijgetreden worden.

De motivering van het CGVS luidt als volgt: "de aanvraag van de heer XXX is bedrieglijk" en dit slechts op basis van volgende feiten en tegenstrijdigheden :

Feiten :

Volgens het CGVS heeft verzoeker een geringe kennis van de politiek in zijn land en in het bijzonder met de partij waartoe hij beweert te behoren (BNF). Aan verzoeker werd de vraag gesteld hoeveel jaar zijn partij al bestaat, waarop de laatste antwoordde 65 jaar nl. verzoeker beweert dat zijn partij werd gesticht met de intrede van het communisme in Belarus in 1917. Verzoeker haalt deze informatie uit verschillende brochures en affiches van zijn partij die hij moest verspreiden waarin stond dat het BNF in die tijd ontstaan is.

Verder merkt het CGVS dat betrokkene in zijn verklaring zei dat de heer Viatchorka in september 1999 voorzitter van het BNF was. Terwijl uit bronnen waarover het CGVS beschikt, blijkt dat deze persoon pas in oktober 1999 voorzitter werd. Verzoeker heeft duidelijk vermeld dat Viatchorka eind september en/of begin oktober tot voorzitter verkozen werd.

In al zijn verklaringen zei verzoeker dat hij een gewoon werkend lid van de partij was en als dusdanig zijn taak vervulde. Er kan aan hem dan ook niet verweten worden dat hij het adres van het nationale bureau van zijn partij niet kent en de structuur van het BNF niet kan beschrijven.

Als bewijs van zijn lidmaatschap van het BNF heeft verzoeker zijn lidkaart aan Belgische autoriteiten voorgelegd. De echtheid van deze kaart wordt klaarblijkelijk niet betwist, enkel is het voor het CGVS verdacht, nl. dat betrokkene deze kaart pas in april

2000 ontving, alhoewel hij sinds 1996 lid is. Waarop verzoeker antwoordt dat in werkelijkheid niet veel leden hun BNF kaart meedragen of bezitten, aangezien deze partij in oppositie is en vervolgd wordt.

Verzoeker heeft zijn lidkaart bij het BNF aangevraagd met de bedoeling zijn lidmaatschap te kunnen bevestigen bij zijn asielprocedure.

Aan verzoeker wordt ook verweten dat hij de algemene politieke situatie niet duidelijk kan beschrijven. Toen aan verzoeker de vraag gesteld werd of er een andere oppositiepartij is buiten het BNF - gaf verzoeker geen enkel antwoord hierop. Verzoeker meent dat hij op deze vraag wel antwoord gegeven heeft en partij (Vosrozdienij) genoemd.

Wat betreft het referendum in zijn land verwijst verzoeker naar zijn verklaringen dat hij met dagelijks kleine taken van de partij bezig was en politieke gebeurtenissen niet volgde.

Wat betreft de heer Chigir, heeft verzoeker duidelijk gezegd dat Chigir één van de mogelijke presidentskandidaten was.

Bij zijn tweede ondervraging vermeldt verzoeker dat Stanislav Shuskevitch een belangrijke BNF leider is, terwijl uit bronnen van het CGVS blijkt dat hij echter de voorzitter van Belorussian Social Democratic Hramada. Hij vermoedt dat hij zich vergist heeft en deze persoon met iemand anders verwarde.

3 tegenstrijdigheden :

1) Het CGVS verwijst naar de ondervraging van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene de eerste huiszoeking in maart 1998 niet vermeldt, terwijl bij de tweede ondervraging hij dit wel deed.

Verzoeker twijfelt sterk of dit een tegenstrijdigheid is, omdat bij de eerste ondervraging hierover geen vragen gesteld werden. Logisch gezien, zijn tegenstrijdigheden uiteenlopende verklaringen bij verschillende diensten, wat hier absoluut niet het geval is.

2) Het CGVS noteert dat de huiszoeking in de lente van 1999 niet ter sprake kwam, terwijl betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde toen één nacht te zijn vastgehouden.

Verzoeker verwijst naar het administratieve dossier nl. notitie van zijn ondervraging bij het CGVS, waaruit men kan afleiden dat zijn ondervraging amper 40 minuten duurde. Hij kreeg gewoon geen mogelijkheid zijn volledige asielrelaas te vertellen en er werden ook bijna geen vragen gesteld.

3) Uit notities van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de huiszoeking waarbij video's geconfisqueerd waren in augustus 1999 plaatsvond. Terwijl bij het CGVS de datum mei 1999 genoemd werd.

Verzoeker denkt dat zijn verklaring bij het CGVS in dit geval niet correct vertaald en/of genoteerd werd.

Deze elementen tonen aan dat het asielrelaas van de betrokkene niet als bedrieglijk kan beschouwd worden en dat dit wel onder de bepalingen van de Conventie van Genève valt.

Derhalve is de motivering van het CGVS gebrekkig. De motivering druist lijnrecht in tegen het motief van verzoeker.

De gronden van de bevestigende beslissing van het CGVS, beantwoorden niet aan de realiteit.”;

2.1.2.1. Overwegende dat verzoeker stelt dat hij steeds verklaard heeft dat hij een gewoon werkend lid van de partij was, dat er hem niet zou kunnen worden verweten dat hij het adres van het nationale bureau van zijn partij en haar structuur niet kende, dat hij duidelijk vermeld heeft dat Viatchorka eind september en/of begin oktober tot voorzitter verkozen werd, dat, als bewijs van zijn lidmaatschap van het BNF verzoeker zijn lidmaatschapskaart aan de Belgische autoriteiten zou hebben voorgelegd, dat de echtheid van dit document niet zou worden betwist door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat hij wel geantwoord heeft op de vraag of er nog andere oppositiepartijen zijn buiten het BNF, met name zou hij Vosrozdienij genoemd hebben, dat

hij duidelijk zou verklaard hebben dat Chigir één van de mogelijke presidentskandidaten was, dat over de identiteit van Stanislav Shuskevitch, van wie hij verklaarde dat hij een belangrijke BNF leider is, verzoeker zich zou vergist hebben; dat verzoeker de drie tegenstrijdigheden waarvan sprake in de bestreden beslissing tracht te verklaren : de tegenstrijdigheid omtrent de eerste huiszoeking zou te wijten zijn aan het feit dat er bij de eerste ondervraging geen vragen over werden gesteld en zou geen echte tegenstrijdigheid zijn; de tweede “vergetelheid” zou liggen aan het feit dat verzoekers interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts 40 minuten zou geduurd hebben, dit zou blijken uit het verhoorverslag; de derde tegenstrijdigheid zou een verkeerde vertaling betreffen; dat uit dit alles verzoeker concludeert dat zijn asielaanvraag ten onrechte bedrieglijk werd bevonden, zodat de motiveringsplicht geschonden is;

2.1.2.2. Overwegende dat dient opgemerkt dat verzoeker niet overtuigt wanneer hij stelt dat het normaal is dat hij als werkend lid op verscheidene vragen niet kon antwoorden; dat de vragen die aan verzoeker werden gesteld geen details zijn, maar zaken betreffen die een partijmilitant die omwille van politieke problemen zijn land ontvlucht, redelijkerwijze geacht wordt te kennen: stichtingsdatum partij, belangrijke leden van de partij, structuur van de partij, voorzitterschap van de partij, etc; dat het derhalve niet kennelijk onredelijk is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfelt aan verzoekers politieke inzet; dat dient opgemerkt dat verzoekers gebrekkige kennis over het BNF niet het enige motief is waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd om zijn asielaanvraag als bedrieglijk te beschouwen; dat er ook verzoekers gebrekkige kennis over de politieke situatie in Belarusland in het algemeen is, de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn opeenvolgende verhoren en het feit dat verzoeker reeds vroeger een asielaanvraag indiende onder een valse naam; dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, dat verzoeker verklaard zou hebben dat Viatchorka eind september en/of begin oktober tot voorzitter van het BNF verkozen werd; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (p.4) integendeel blijkt dat verzoeker verklaarde dat Viatchorka reeds voor september 1999 tot voorzitter verkozen werd; dat, omtrent verzoekers lidmaatschapskaart van het BNF, dient te worden aangestipt dat de authenticiteit van dit document niet relevant is voor de beoordeling van verzoekers asielaanvraag; dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat niet aan het lidmaatschap zelf getwijfeld wordt, maar aan verzoekers politieke inzet binnen de partij en de problemen die hij daarbij zou ondervonden hebben; dat verzoekers uiteenzetting naast de kwestie is; dat dient opgemerkt dat evenmin uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker toch een oppositiepartij bij naam noemde, noch dat verzoeker verklaarde dat Chigir één van de presidentskandidaten was; dat verzoeker blijkt te hebben verklaard dat de naam Chigir hem wel bekend voorkomt, maar dat hij niet wist wie het was en op de vraag of hij nog andere oppositiepartijen kende dan het BNF verzoeker uitdrukkelijk ontkennend antwoordde; dat, wat de tegenstrijdigheid

omtrent het niet-vermelden van de deelname aan de eerste huiszoeking betreft, dient opgemerkt dat van een kandidaat-vluchteling verwacht mag worden dat hij zelf de markante gebeurtenissen aanbrengt, ook al werd daar tijdens het verhoor geen gerichte vraag naar gesteld; dat, gelet op de stukken van het administratief dossier, ter zake op goede gronden een tegenstrijdigheid werd vastgesteld; dat ten slotte dient aangestipt dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins blijkt dat dit interview slechts 40 minuten duurde; dat een dergelijke blote bewering niet kan worden aangenomen;

2.1.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het besluit tot bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag niet kennelijk onredelijk is, gelet op het geheel van de motivering en de overeenstemming ervan met de elementen van het administratief dossier; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“Schending van het art. 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend te Rome op 4 november 1950, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Door de bestreden beslissing wordt verzoeker het recht op het genot van de rechten en vrijheden, welke in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens zijn vermeld, miskend.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen, die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoeker.”;

2.2.2.1. Overwegende dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoeker;

2.2.2.2. Overwegende dat dient vastgesteld dat verzoeker zijn middel niet uitwerkt; dat verzoeker niet aangeeft hoe en in hoeverre de genoemde bepaling geschonden is door de bestreden beslissing; dat het tweede middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig maart tweeduizend en vier, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

A. BEIRLAEN.